

Wat de
schrijft
zijn
uist deze
stel.

Overden-
Heeren
ogeleeraar
J. C. van

van troost
Spurgeon's
at te Rot-

reformeert
jan. 1907.
ste. Goes.

een stich-
doelot de
en kennis

oogen ge-
Gal. 3:1).

g van zijn
trel zoo
hamé, dan
an wat op

iduid door
it: A. Tot
it gesl. d.

n zoo ook
onderlijke
dan door
v. krijgen
yd.

wasschen.

ooflinde-
just met
sthemamé
gelukkig
de hoofd-
elen, door
welke hier
onderver-
laatste ge-
priester-
tellen buien
met zijn
ter onder
t is mijn

verdeelen-
s, wordt
te plaatsen
t.

el ruimte
zet telkens

a hier en
den voet
en.

lutteraard

eren Jesus
sediteren,
den Chris-

te bren-
hun over-
cus en tel-

gebreide.
literatuur
ig voor het

gellen leest
mediteert
die een
rische ge-
nen van het
ge groot-
och al ge-
verdenken
van hun
t gene.

er wil op-
vrouwen
stichten;
aan een
innig teer
klaren van
de historie
en en

het per-
nitus als
hem ook
s, van het
ur wordt
eitten in
is zijn in
inzonder-
geen archa-
oe zich bij
enis op-
personen,
en optre-
het men-
de ziel-
moet hij
toch, om
breideide
n op ge-
woorden

kent; ge-
erklaring,
emoedigd
loor hem
gtochte-
nogenoten
n toen
allen van
soals een
aan het
t kunnen
enk Brill
n Passie-

ogeleeraar
gelukke
ciaal moet
sondt, zal
noemde
schrij-er
niet zal

De vaststaande resultaten der Nieuw Testamen-
tische wetenschap zijn er in verwerkt en aan-
gewend tot beter verstand van de geschiedenis
van 's Heeren Passie. Maar altijd, en dat is
voor de behandeling van dit onderwerp hoofd-
zaak, altijd voert de schrijver u weer terug tot
den hoofdpersoon, tot uw liegenden Borg.

Van de 23 & 24 af-elingen waarin het werk
verschijnt, zal, ontvingen wij sooveel de 16e,
waarin „het opschrift boven het kruis“ en „het
lofwerpen over zijn kleed“ worden overzocht.

Prof. Biesterveld zal, geoordeeld naar wat in
de eerste sessien afleveringen door hem is
gegeven, metterdaad de passie literatuur ver-
rijken.

Van Bethanië naar Golgotha belooft een
Passieboek te worden voor onze tijd.
3. Ook *Vreugde in Doofheid* is stichtelijk
leerzaam, zij het dan ook niet in grooten stijl.
Reeds de titel van dit boekje: „Vreugde in
Doofheid“ stemt tot nadenken. Onder vier
minuten: *Voor allerlei uit en invendigen nood.*
In zorg en armoede. Voor krankten en sterfenden.
Bij den dood naar geliefden — onder deze
vier rubrieken heeft Ds. Veder hier woorden
van troost en bemoediging uit Spurgeon's werken
bijeengebracht. Een kostelijk boekje, dat aan
v. Ooterveld's *Troostblij* herinnert. Troostrijke
en bemoedigend voor ieder kind des Heeren
op den weg van smarten. De vertaling is goed,
de stijl teeder en vloeiend.

Waarom geeft Rotterdam's begaafde en innige
preliker ons niet eens een dergelijk boekje
aangevuld uit de woorden van troost en
bemoediging, die hij maar voor 't grijpen heeft
uit zijn eigen, welverworde en, naar goede
sedes, *geschreven* preken? Onze dank zou dan
nog groter zijn dan die, welke wij hem thans
bieden voor wat hij in deze vertaling schonk.

3. Het *Handboek* zal weer voorzien in de
kennis der statistiek onzer kerken; in die van
ons inrichtingen voor onderwijs en barmhartig-
heid en in die van ons verpleegstelsel. Daarbij
zijn gevoegd een twaalfdel *In Memoriam* met
portretten van overleden predikanten. Het ver-
schijnt in wat royaler formaat. Wie het nog niet
heeft, versnuide niet het zich aan te schaffen.

Dereenigingsleven.

Ds. H. Pierson.

In de *Bode* der Helderingsgestichten schreef
H. Pierson onlangs een waar woord, dat steeds
aan ons nu nog de volle aandacht verdient.
„Vergeten wij nooit“ — zoo schreef hij —
„dat geschikte personen te vinden vooral een
zaak des gebeds is. Niet wij zoeken en vinden
ze, maar God moet ze ons geven. Onze Heiland
heeft ons nooit geleerd allereerst om f. anciele
hulp te vragen; maar wel gezegd: bidt den
Heere des oogtes, dat Hij arbeiders in zijn
wijngaard uittooite. Dat gebed, in stilte gedurd
tot Hem opgeonden zal meer uitwerken dan
alle andere pogingen.“

Zoo is het. Iets in het leven roepen, och,
dat gaat nog wel eens. Voor inrichtingen van
christelijk onderwijs, voor instellingen van barm-
hartigheid en philanthropie kan in den regel we-
dig verkregen worden. Als maar een of twee
personen van organiserend talent zich er vo-
spannen, dan viert het wel met de stichting en
oprichting. De moeilijkheid zit dikwerf veel
meer in het vinden van de geschikte personen,
die aan het hoofd der instellingen geplaatst,
het aangevangen werk kunnen voortzetten gehiel
naar de bedoeling van de stichters; die dus
de talenten en gaven hebben om te beantwoorden
aan de eischen, welke aan hen gesteld moeten
worden.

Daaraan hapert het wel eens. Hoevele stich-
tingen van onderwijs en barmhartigheid zijn
met de beste verwachtingen geopend; terwijl
spoedig telurstelling het deel werd, omdat de
geschikte personen voor de leiding ontbraken;
omdat zij, die daarvoor waren aangesteld, bleken
voor hun taak niet berekend te zijn. Daarom
mag wel bij de hooge vlucht, die ons christelijk
onderwijs neemt, bij de vermeerdeerde actie van
ons christen volk op allerlei gebied, geduld het
woord van onzen Heiland op den voorgrond
staan: bidt den Heere des oogtes, dat Hij
arbeiders in zijn wijngaard uittooite.

Van Da. H. Pierson mag intusschen wel
worden gezegd, dat hij op het terrein, waar de
Heer hem had geroepen, een arbeider was en
nog is in zijn wijngaard. Zijn arbeid aan de
Helderingsgestichten is voor velen tot grooten
zegen geweest en wordt dan ook, zelfs buiten
den kring van de belijders, gewaardeerd.

In het laatste van 1896 ontving de heer Pierson
toenmaals predikant te 's Hertogenbosch, een
beroop naar de Herv. Gemeente te Groningen
en denzelfden dag een roeping om Helderings-
arbeid te Zetten over te nemen. Hoevele hem
aanvaarding van het laatste werd ontreden, ook
omdat zulk een arbeid toch niet kon worden
beschoofd als zijn *basin de marshall*, als het
hoogste wat hij in zijn leven zou kunnen be-
reiken, zoo bedankte hij toch voor Groningen
en ging hij naar Zetten.

En zoo is het nu Maandag 1.1. 30 jaar ge-
leden, dat Ds. H. Pierson zijn arbeid aan-
vaardde als directeur der Helderingsgestichten;
terwijl hij op 12 Juli a. s. D. V. den dag zal
gedenken, dat hij voor een halve eeuw zijn
interne deed als predikant in zijn eerste stand-
plaats Heinenoord. Onder zijn leiding hebben
de Helderingsgestichten een groote uitbreiding
gehad. Ze bestaen thans uit:

1. Een school, waarin sedert de oprichting
1900 personen werden opgenomen en waarin
thans 47 personen aanwezig zijn;

2. Magdalena huis, in 1888 geopend, heeft
sedert de oprichting 681 vrouwen en 730 kin-
deren geherbergd; thans zijn er 30 vrouwen
tot 63 kinderen;

3. Bethel, welke instelling sedert de oprich-
ting 1886 personen heeft opgenomen en waarin
thans 49 personen aanwezig zijn;

4. Tuinta Koni, dat 1771 personen sedert
de oprichting heeft opgenomen en waarin thans
165 personen vertoeven;

en voorts de opleidings-huizen en de Nor-
maalschool, welke laatste thans 5 leerlingen tellt.

Van al deze inrichtingen is de heer Pierson
de President-directeur, leider van de stichtingen
en voorzitter van de vereeniging, van welke
zij uitgaat. Tegen de samenkoppeling van het
directeurschap en het presidium der vereeni-
gingen zijn, blijkens een schrijven van Da.
Pierson zelf, bezwaren ingekomen; doch hij
verdedigt die samenkoppeling op de volgende
gronden:

1. De penningmeester houdt de koorden der
baars in handen, en de directeur heeft nooit
geld in handen dan wellicht tijdelijk gedurende
enkele dagen; iets wat hem onmogelijk maakt
kromme sprongen te doen;

2. Een bestuur, bestaande uit mannen wier
naam een goeden klank heeft bij het publiek en
die geheel onafhankelijk staan tegenover den
directeur, is door zijn bestaan zelf alreeds een
waarborg voor den goeden gang der zaken;

3. Zoodra van den directeur geruchten van
allerlei aard gaan, treedt vanzelf het bestuur
onmiddellijk onderzoekend en handelend op.
Nu, de geruchten, die van Da. Pierson als
president-directeur der Helderingsgestichten uit-
gaan, zijn niet van dien aard, dat er aan di-
ning bestond om ernstig te overwegen of die
twee functien niet behooren gescheiden te wor-
den. En ook op ander gebied is hij met rijken
zegen werkzaam geweest. Men herinnert zich
allechts de leiding, die van hem uinging in den
strijd tegen de gereclenente prostitutie; de be-
deling, waarmede hij vooring in onze wor-
steling om ons goed recht in de scho-luastie;
het aandeel, dat hij heeft gehad in de orga-
nisatie van ons Christelijk onderwijs door den
Schoolraad.

Doch het meest en het liefst denken wij toch
aan zijn zegenende arbeid als president-directeur
der Helderingsgestichten. Daar vooral bleek hij de
rechte man op de rechte plaats. Leidend en
regelend, propagandist makend door ganich ons
land voor het werk der barmhartigheid op die
gestichten, het Nederlandse volk in al zijn
angen en standen opwekkend om dat werk der
barmhartigheid te steunen.

In de *Bode* van 13 Nov. 1906 klaagt Ds.
Pierson, dat hij oud wordt. En hij voert er
bij: „Nee, hij is het al en dan wordt men
vergeten.“ Die klacht komt uit zijn pen naar
aanleiding van de omstandigheid, dat een diakoon
aan Zetten afscheidde, daar hij kwam zoeken
voor een ongelukkige, en toen hij gaf nog nooit,
eis van de Gestichten te hebben gehoord. Nu
dat moge dan zoo zijn; maar zeker is het, dat
duizenden bij duizenden Ds. Pierson kennen,
voor zijn arbeid hebben leeren bidlen, omdat
zij verstaan dat hier een werk wordt verricht
in den naam van Hem, die de Barmhartige is.

Met al die duizenden hopen wij van harte,
dat de 74-jarige Ds. Pierson nog lang voor
zijn Gesuchten moge bewaard blijven; dat hij
nog vele jaren met denzelfden ijver en denzelfden
zegen moge werkzaam zijn, als waardoor nu
zoo vele jaren zijn arbeid zich heeft ont-
schieden.

Uit de Pers.

Het tweede deel van het referaat, dat Dr. A.
Kuyper Jr. op de Diaconale Conferentie hield,
luidde aldus:

II. Alvorens over deze ietwat teedere kwestie mij
nader uit te laten, wensch ik eerst een antwoord
te geven op de vraag, die feitelijk hieraan ten
grondslag ligt, of een diaconie ten allen tijde, in
alle omstandigheden, en aan allen de gevraagde
hulp moet bieden; dan wel, of zij ook staan mag
en somtijds ook staan moet, naar wettige beperking
van hare uitgaven.

Gods Woord waarschuwt, bij allen aandrang om
barmhartigheid, te bewijzen en in het Oude en in
Nieuwe Testament, tegen de *volkske democratie*
9:10 in den blinde te helpen, onder nadenken en
sonder nader onderzoek. Die valsch democratie
wordt in Exod. 23: 3 aldus aangewezen: „soek
uit zij den geringe niet voortrekken in zijn twis-
tge zaak“ en in Lev. 19: 15 wordt de rone om
den geringe te vleien terwille van de volksgunst,
in een adem genoemd met het vleien van de
hooge. „Gij zult het aangezicht des geringen niet
aanneemen, noch het aangezicht des groeten voor-
trekken“. De volksmanner die den geringen mar-
naar de oogen ziet, met achme beloften paait, en
streeft met gehuchelde woorden van beklag om
eigen macht te sterken en eigen invloed te ver-
meederen, vindt zijn bijbelsch type in Absalom,
die tot een ieder, die in geschil lag onvoorwaar-
delijk en zonder nader onderzoek zeide: „Uw zaak
is recht“, om hem aldus voor zich in te nemen.
Niet onduidelijk wordt in de hier aangehaalde
tekstwoorden uitgesproken, dat in het oudo dik
en duu“ opneemen voor den arm *ongerechtigd*
heid schuilt. De politieke bijbedoel. g maakt zulk
geven onsedelijk.

Een d. d. de kwestie in het algemeen, zeer
bijzonder wordt de Kerk (in hare diaconie) ver-
maand, alleen te euren, die *waarschijnlijk* wedu-
wen (1 Tim. 5: 3) opdat de kinderen, ja zelfs de
kinderen, zouden leerde. Godsaligheid aan
hun eigen huis te oefenen en wedervergelding aan
de voorouders te doen. Dat is goed, en aangenaam
voor God. De waan dat iemand die levenslang in
het diaconale-takje een gave gegeven heeft, op zijn
oude dag van de diaconale *wedervergelding* ont-
angen moet, is lijnrecht tegen Gods Woord. De
ouden van dagen kunnen zeer zeker aanspraak op
wedervergelding doen hooren, doch niet aan de
diaconie, maar aan hun kroost.

De voorwerpen der diaconale barmhartigheid
worden eng begrensd aangewezen: die alleen ge-
laten zijn, die mogen op God hopen, en hunne
behoefden aan de *diaconie* bekend maken en van
haar rechten hulp verwachten. (1 Tim. 5: 3-5).
En het doel van deze nauwe-rige beperking en
begrenzing van de „kerkelijke armenzorg“ wordt
uitdrukkelijk aangegeven, als bestaande in twee-
del. 1. dat de gemeente niet bezwaard worde, opdat
zij degenen, die waarlijk weduwen zijn, genoeg-
same hulpe doen moge. 2. Wettige beperking van
diaconale uitgaven is dus eisch van Gods Woord,
zooel *ten behoeve der gemeente* zeide, die niet
bevaad mag worden, als *ten behoeve van de waar-
lijk armen*, opdat zij niet tekort komen.

Niet alleen het *kerkelijk* belang wordt geschaad,
maar ook het *seculiere* en sociale, als de Kerk
onvoorwaardelijk ingaat op alle aanvragen en
moet, hooft of te almer diaconale hulp aan
behoefenden te mogen weigeren. Het heeft geens-
zins het seculiere leven in den familiekring, als de
kinderen geen wedervergelding aan de ouders doen.
Het werkt gewis het sociale kwaad in de hand,
als Paulus' vermaning niet betracht wordt: „stoen
wij bij u waren, hebben wij u dit bevelen dat
zoo iemand niet wil werken, hij ook niet eet.“
(2 Thess. 3: 10). De sociale misstand is daarin
gelegd, als iemand geen werk vinden kan of als
zijn arbeid niet behoortlijk bel ond wordt. De
apostel spreekt van hen, die *niet willen werken*
en zulken mogen niet geholpen worden, te zijn
voorwerpen van tucht niet van barmhartigheid
Het huisgezin, de maatschappij en de Kerk lijden
schade, bij toepassing van den steirgelg barm-
hartigheid bewijzen aan allen, zonder oordeel des
onderscheids.

De voorwerpen van de kerkelijke armenzorg
worden uitdrukkelijk genoemd. Ze zijn de *saluen*
gelateneen“ die van hun naasten niet hebben te
verachten, die kunne hope alleen op God kun-
nen stellen. De *diaconie* heeft als zoodanig de
goddelijke roeping, om kerkelijke barmhartigheid,
in den naam van Christus Jesus, te bewijzen aan
behoefenden en nooddriftigen, waar de natuurlijke
hulp ontbreekt, waar uitlicht op de aangewezen
menselijke hulp is afgewien, opdat ook die
armen „voedsel en dekkel“ zouden hebben, en
daarmee vergenoegd zijn. (1 Tim. 6: 8). En in de
verzorging van zulke armen mag de kerk nooit
kerkisch zijn, dewijl Gods Woord zegt: „staats
goed doen aan allen, maar meest aan de huisge-
nooten des geloofs“. (Gal. 6: 10).

Door dit alles te betrachten, zal de diaconie
naar het woord van Luther, de schapen der ge-
meente wel scheren, maar niet vellen; zal zij de
„sponde der verarmen“ niet in de hand werken,
zal zij het kwaad niet stijven; zal zij bovendien in
staat zijn hare eigen roeping met eere te volbrengen.
Het is de eere der diaconie waar zij helpe-
goed te helpen; haar schande, een aalmoe te be-
gen, te weinig om van te leven, te veel om van
te sterven.

Officieele Berichten.

De kerkeraad van de Geref. kerk te Schiedam,
maakt door deze aan alle kerken in Nederland
bekend, dat zijn adres voortaan is: W. Baris,
Kreupelstraat 34.

Namens den kerkeraad voornoemd,
W. BARIS, scriba.

Schiedam, 22 Jan. 1907.

Classis 's-Hertogenbosch.

De classis 's-Hertogenbosch, daarin bijgestaan
door de deputaten der particuliere synode naar
art. 49 D. K. O., heeft in hare vergadering van
16 Januari 1.1. praeparatoir getuigenend den
heer B. L. Both, candidaat aan de Vrije Uni-
versiteit te Amsterdam, en hem beroepbaar
gesteld in de Geref. kerken.

Ook is in de classis 's-Bosch, op de verga-
dering van 16 Januari, peremptoir onderzocht den
heer J. C. Aalders, beroepen predikant der
Gereformeerde kerk van 's-Gravenmoer, en na
advies der deputaten naar art. 49 D. K. O.
toegelaten tot den dienst des Woords en des
Sacramenten.

A. BRUMMELKAMP, praeses.
H. J. BUNNEMA, scriba.

De classis Alkmaar heeft in hare vergade ing
van 16 Jan. 1.1. peremptoir onderzocht en met
algemeene stemmen toegelaten tot de Bediening
des Woords en der Sacramenten den Eerw.
heer P. Jukkenekke, beroepen predikant bij de
Geref. kerk van St. Pancras en Hugowaard.

Namens de classis,
J. MULDER, h. t. scriba.

Broek op Langendijk, 18 Jan. 1907.

AGENDUM

voor de vergadering van Geref. kerken in de
classis Gouda, te houden D. V. op Dinsdag
5 Februari 1907, aanvang voorn. 9 uur, in de
Noorderkerk aan de Turfmarkt, te Gouda.

1. Opening namens de roepende kerk.
2. Onderzoek der credentie-brieven.
3. Aanwijzing van het moderamen.
4. Lezing en vaststelling der notulen.
5. Ingekomen stukken.
6. Instructien.
7. Rapport der resp. kerken omtrent:
a. de concept-regeling der tucht over de
doopleden;
8. de steun in zake de kerk van Lekkerkerk;
9. de bijdrage voor de Zending.
8. Rondvraag naar Art. 41 K. O.
9. Regeling der consulentenschappen en vaca-
turen beuten.
10. Storting der collecten voor de Theolo-
gische School en het weeshuis te Middelharnis,
brieven het 1/4 van de toezegde gelden
voor de zending.
11. Vereffening der classicale kosten.
12. Rekening en verantwoording door den
quaestor.
13. Benoeming van een quaestor.
14. Aanwijzing van de roepende kerk voor
te volgende vergadering.
15. Toepassing zoo noodig van Art. 43 K. O.
16. Lezing der korte notulen.
17. Sluiting der vergadering.

Namens de roepende kerk van Haastrecht,
G. J. DE JONG, praeses.
T. IJEMA, scriba.

A. VAN DIJK, censitor.

Haastrecht,
Oudewater, 17 Januari 1907.

De afgebrande kerk te Vreeland herbouwd

Onder dit opschrift verqust de Heere het ons,
de sedert 3 Dec. 1.1. ontvangene gelden met
blijdschap te verantwoorden.

Bij br. Van Emmerik werd bezorgd: f 6.50
verzameld door C. van der Bijl te Alfen a.d.
Rijn, en f 15 als deel collecte Geref. kerk te
Kampen, samen f 21.50.

Bij Ds. Maan kwam in van broedren en
mijers: In de collecte gevonden te Haters-
woude f 10; idem te Gerkesklooster met bij-
schrift: „Ds. Maan Vreeland“ f 10; X post-
merk A. d. a. m. f 10; N. N. Velp f 10; en Boorda
te O. Nijkerk f 1.

Van Geref. kerken: Delfshaven f 3.50;
Gouda A. f 1.30; Recuwiijk en Sluipwijk f 1.50,
in bij een prekebruit te Passens en Moddergat
een collecte aangevuld tot f 29 aan en f 75 30.
Dit gevoegd bij al het verantwoorde na
16 April 1906 maakt de belangrijke som van
f 1346.261.2. De collecte bij de ingebruik-
neming van het kerkgebouw, 20 December 1.1.,
bracht f 16.16 op.

En ontschoon er nu nog wel duizend gulden
schuld over zal blijven, toch zijn wij dankbaar
en voldaan en vragen niets meer. Dankbaar,
omdat de Heere zoo vele harten genigd heeft
om ons in den nood te helpen. Wie hieraan op
eene of andere wijze heeft medegewerkt, be-
uigen wij onzen welgemeenden dank. Voldaan
zijn we ook, zierende hoe zwakkere kerken dan
le onze, thans nog meerdere en blijvende hulp
behoeven. Waarde lezers en lerers, veroorlooft
mij ook dese nu bij u aan te bevelen.

Over de ingebruikneming van het nette en
welligerichte gebouw vermelden de „Hande-
lingen des Kerkeraads“ het volgende:
„Gewichtig was die ure voor de gemeente en
den dienaar des Woords. Voor een groot en
aandachtig gehoor uit de gemeente en daar-
omtrent bediende Z.W. Eerw. het Woord, spre-
kende naar Zach. 4: 8-10, over den herbouw
des tempels, een beeld van de kerke Gods.

Vervolgens werden toespreken gehouden tot
Burgemeester en Wethouders, afgevaardigden
der naburige kerken, bouwcommissie en bouw-
aannidigen, tot leden der kerk, de heeren C. A.
Lion Cachet en H. v. Emmerik Jr., zangers,
organisten, koster en anderen, vooral bekende
en onbekende gevers en geefsters voor betoonde
nulp, om ten slotte met dankbetuiging en heil
wensch tot de geheele gemeente te eindigen.

Op verzoek werd door Ds. Hogenbich van
Nichtevecht c.a. het samenlijven met eene rassende
toespraak tot hoorders en leeraar, en met dank-
gebeten gesloten.

Ons gebed is verhoord. God de Heere heeft
ons ruimte gemaakt. Niet slechts stoffelijke
nulp, maar ook vertroostende woorden mochten
ons bereiken. Wij stemmen dan ook van harte
in met den wensch, welke een der grootste
giften vergezeld: „Dat de nieuwe kerk tot in
langte van dagen staan moge als een blijvend
getuigenis van wat de lieftde der geloovigen
van verre en van nabij vermag“.

Soli Deo Gloria!

Namens den kerkeraad,
Ds. W. MAAN, praeses.
H. V. ROUEN, scriba.

Vreeland, 21 Jan. 1907.

Britenland.

Duitschland. Standpunt der Room-
sche kerk tegenover het Bijbel
lezen.

Een Roomsche Theoloog, Prof. Dr. Peters,
heeft een rede uitgesproken over het Bijbel
lezen, waarin hij van de grondgedachte uit
ging, dat de Bijbel voor Roomschen niet de
eerste geloofsregel is; dit is veeleer de kerk,
aan welke de Bijbel gegeven is. Daaruit volgt,
dat het lezen van den Bijbel voor ten Roomsche
niet bealst noodig is om te weten wat hij ge-
looven moet. Maar na de kerk zijn de schrift
en de overlevering geloofsvormen, en daaruit
volgt, dat het lezen van den Bijbel ongemeen
nuttig is. Van dit nuttigheidsstandpunt uit
gaande, betoonde Dr. Peters zich een groot
vriend van het bijbellesen, ontschoon met zek-
te beperkingen. De Room-sche kerk moet zich
het recht voorbehouden het Bijbellesen harer
kinderen door pastorale voorschriften te regelen
en, zoo noodig, te beperken. V n dit stand
punt uit laten zich alle maatregelen der Room-
sche kerk tegenover het Bijbellesen rechtvaar-
digen; zoodat niet alle verdorpen — zeide Dr.
Peters — dan toch verstaan. De bewering dat
de middelennwen den Bijbel volstrekt niet ge-
kend hebben, wees hij als onwaar van de hand,
waartegen hij ook de woorden van een pro-
fessantschen geleerde aanhaalde. Integendeel zijn
joist beperkingen noodig geweest.

Daar ondertusschen de erkenning van de
Roomsche kerk als eerste geloofsregel volkomen
is doorgedrongen en van het Bijbellesen in di
opzicht niets meer te vrezen is, heeft Leo XIII
dit opnieuw geregeld, en de tegenwo rdige paus
treedt in Leo's voetsporen en bevordert het Bijbel
lezen ten zeerste. Reeds als patriarch van
Venetië liet hij op eigen kosten 3000 Nieuwe
Testamenten uitdeelen.

Voor Roomschen komen natuurlijk alleen
zulke Bijbels in aanmerking, die door een
Roomsche vertaald zijn, van kanteekeningen
zijn voorzien en onder bisschoppelijke goedkeur-
zing gedrukt zijn. Met deze beperkingen staat
het Bijbellesen voor iederen Roomsche vrij.
Voor hun studie mogen door theologen ook
andere vertalingen gelezen worden. De Bijbel
moet toch het middelpunt van het onderwijs
worden en de Roomsche prediking meer be-
heerschen. Meer goedkoopse uitgaven moesten
voor het volk uitgegeven worden; de clerus
moet meer voor de Bijbelverspreiding doen,
doch een Roomsch Bijbelgenootschap, als in
andere landen, bestaat in Duitschland nog niet.

Amerika. Een ontwerp voor mo-
derne Christenen.

President Hyde, van Bowdin College, heeft
een ontwerp ontwikkeld, dat hij als een gemeen-
schappelijken grondslag van werkzaamheid voor
„moderne Christenen“ voorlaait. In dit stuk
van 21 artikelen wordt de nadruk gelegd op
het doen in plaats van het gelooven. Zij houden
zich meendeels bezig met wat men Christelijke
zakebunde zou kunnen noemen. Leerstellige
waarheden worden zooveel mogelijk vermeden,
al heeft de schrijver sommige uitdrukkingen
gebruikt, die doen denken aan een belijdeus.

Het ontwerp stelt den Christen voor de
volgende plic ten: hij moet God dienen en
Jesus Christus aanbidden; hij moet als sonde
veroordeelen alle begeerlijcheit, lust, hoogmoed
en haat; hij moet den kwaaddoener vergeven,
wanneer deze schaante en berouw openbaar;
hij moet de armen helpen en kranken en
sterfenden troosten met de verzekering, „dat
niemands deel van Gods groote liefde ooit tot
niet kan worden.“ Verder worden de Sacramenten,
Doop en Avondmaal, eenvoudig als symbolen
opgevat en moet „een van de zeren dagen“ als
rustdag geviend worden.

Wat president Hyde beoogt is duidelijk; hij
begeeft een godsdienst boven geloofsverdeelde
heid. Beroeping van Christelijke deugden en
dan op het einde den sterfende troosten, dat
Gods liefde zoo oneindig groot is, dat zij den
menschen een plaats in het Vaderhuis bereidt.
Natuurlijk moet er ook wel iets gezegd wor-
den van d n Bijbel. Het artikel, dat hierop
betrekking heeft, luidt als volgt:

„Wij zullen als heilig waardeeren en achten
alle geschriften, die duidelijk en eenvoudig Gods
wil voorstellen, als richtsnoer voor het leven en
als eenige bron van geluk; houdende in hoogste
eere den Bijbel, die, naar dezen standaard be-
oordeeld, den toets des tijds heeft weerstaan.“
Zulk een uitdrukking is duidelijk en door-
zichtig. Wat toch ligt er in opgesloten? De
Bijbel is niet werkelijk verschillend van
andere „heilige schriften“; er is slechts verschil
in graad. En n klinkt het nog wel vroom
en aannemelijk, dat president Hyde de hoogste
en eerste plaats aan den Bijbel toekent, maar
hij heeft ondertusschen Gods Heilig Woord aan
het menscheijk oordeel onderworpen. En hoe
laag zal het duren, of hij komt tot de ont-
dekking, dat die Bijbel veel inhoudt, dat hem
onverklaarbaar voorkomt, zoodat andere „heilige
schriften“ boven de Hellige Schrift de voor-
keur verdienen?

N.-Amerika. Foutvinding met een
dingsjuver.

In de *Hope* lasen wij een opstel met boven-
staand hoofd. Daarin wordt betoogd, dat er
een Christelijk Gereformeerde gevonden werd
die het wel goed vindt, dat door de Geref.
Kerk veel zenzinnigijver naar buiten betoon
wordt, doch het betreurt, dat er bij in Grand
Rapids nog wel 8400 Hollanders wonen, di-
buiten eenig Kerkverband leven. Dus sielen
gezocht, duizenden mijlen ver, ten koste van
de verwaarloozing van onze landgenooten!

Daarbij wordt ook nog vermeld, dat er onder
de Chr. Geref. gemeenten wel 52 vacant zijn!

Hierop antwoordt de *Hope*, dat de Geref.
Kerk wel in die 52 vacatures voorzien kan,
doch dat niet één der gemeenten door een
Geref. predikant wil bediend zijn. En wat di-
8400 Hollanders betreft, er zijn in Grand
Rapids 29 Gereformeerde Kerken, die goed
zouden doen met het arbeidsveld te ver-
deelen. Er zullen echter heel wat onder
die 8400 Hollanders gevonden worden, die
zich niet laten bewerken. Wat hiervan
zij, zeker is het te betreuren, dat de Hol-
landers van Gereformeerden huise in de
nieuwe wereld niet één lijn trekken en nog
altijd een gedeeltelijk kerkelijk liever leiden. Wij
weten wel dat daarvoor groote bezwaren zijn.
Men oordeelt in Gereformeerde kringen over
het lidmaats